

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๖ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๔๗

กีดกันเขาทำไมทางบุญ

ผู้กำกับ ปัญหาทางอินเตอร์เน็ตครับ

คนแรก

ที่ลูกดำเนินอยู่ คือหมั่นรู้สึกตัวที่กายที่ใจในชีวิตประจำวันอยู่เสมอ แต่ช่วงนี้มีบางอย่างที่เปลี่ยนจากเดิม คือที่เคยกำหนดรู้เข้ามาที่ใจ ที่เคยตั้งใจว่าจะรู้สิ่งต่างๆ เดียวนี้ว่างไปเองไม่ได้ทำอะไร สังเกตได้ว่าเมื่อก่อนเวลานอนนึกถึงสิ่งที่จะเป็นไปในข้างหน้าของตนเอง ก็ให้เห็นอารมณ์ หรือเห็นจิตที่นึกคิดในขณะนั้น แต่ตอนนี้นอนไปมันไม่มีให้ดูแล้ว ทั้งดีทั้งร้ายต่างๆ ที่จะเกิดเกี่ยวกับตนเองในอนาคต กลับว่างเข้ามาที่ใจหมด เลยดูอะไรให้ตัวเองเหมือนเดิมไม่เห็นแล้ว แต่ถ้าเป็นอาการข้างนอกก็ยังคงเห็นเหมือนเดิม คือลูกสังเกตว่ามีสิ่งที่เปลี่ยนไป กราบเรียนหลวงตามตรงเพราะไม่เห็นที่ฟังอื่นเลยเจ้าคะ (จากสลัดบาร์)

หลวงตา ไม่ตอบอันนี้ ฟังเฉยๆ ไม่มีแงใดที่จะนำตอบ

ผู้กำกับ คนที่สอง ครับ

ผมเป็นเด็กชายอายุ 15 ปีครับ ได้กราบหลวงตามาตั้งแต่ผมอายุ 3 ขวบ แม่ของผมได้สอนให้ผมได้ภาวนาโดยกำหนดบริกรรมพุทโธ ตั้งแต่อายุ 7 ขวบ และจิตของผมได้รวมดีงวบลงไปเหมือนตกเหว บางครั้งที่ผมได้ภาวนา ก็เกิดแสงสว่างจ้าที่ผมรู้สึกเหมือนออกมาจากกายของตนเอง และค้างอยู่อย่างนั้น ไม่นานจิตก็จะถอนออกมาสู่สภาพปกติ หรือบางครั้งที่ภาวนา ก็จะมีความรู้สึกว่ากายหายไป แต่ยังคงได้ยินเสียงรอบข้างอยู่ หรือบางครั้งจิตก็จะหายเงียบไปไม่รับรู้ภายนอกเลย เหลือแต่ความรู้สึกที่เด่นอยู่ตัวเดียว แต่ทุกครั้งทีภาวนาจิตของผมจะรวมได้ไม่นาน ประมาณ 10 นาทีก็จะถอนออกมาสู่สภาพปกติ ผมอยากกราบเรียนถามหลวงตาว่า ที่ทำอยู่อย่างนี้ถูกหรือไม่ และอยากให้หลวงตามेतตาชี้แนะสั่งสอนผมด้วยครับ

หลวงตา ที่ทำนี้ถูกต้องแล้ว ที่จะแนะนำสั่งสอนก็คือ ให้พยายามทำไปอย่าขี้เกียจ มันจะสงบไปเรื่อยๆ และง่ายเข้าๆ ให้พยายามทำเสมอด้วยความมีสติ เรื่องสตินี้สำคัญมาก ก็มีเท่านั้น ภาวนานี้ทำถูกต้อง จิตบางทีงวบลงไปเหมือนตกเหวตกบ่อก็มี บางทีค่อยสงบเข้าไปๆ แล้วสงบเงียบไปเลยก็มี เป็นไปตามจริตนิสัย ในจริตนิสัยนั้นบางทีมันงวบลงไปเลยก็มี

บางที่ค่อยสงบลงไปก็มี ในคนๆ เดียวกันนั้นแหละ อย่าไปตื่นเต็นกับมัน อาการของจิต เป็นไปได้ทุกอย่าง เราอยากเห็นความพิสดารให้ทำตามแบบพระพุทธเจ้า ไม่มีใครเหมือนเลยแบบพระพุทธเจ้า เข้าไปจิตนั้นซีที่ว่าไม่มีใครเหมือน ภาวนาเข้าไปหาจิต จิตนี้คือมหาเหตุตั้งเคยพูดแล้ว ก็เลสสั่งสมตัวอยู่เต็มทับธรรมอยู่ในนั้น ธรรมก็อยู่ในจิตแต่แสดงตัว ออกไม่ได้เมื่อไม่มีผู้เปิดทาง คือ ความเพียร สติ อุบายวิธีการต่างๆ ทำจิตตภาวนาดูใจตัวเอง แล้วจะได้เริ่มเห็นเรื่องของกิเลส เรื่องของธรรมจะเริ่มเห็น เพราะอยู่ในจุดเดียวกัน เป็นแต่เพียงว่ากิเลสหนาแน่นมากกว่า ในเบื้องต้นเป็นอย่างนั้น ธรรมแทบจะไม่มี ถูกปิด

ทีนี้เวลาเราจ่อเข้าไปดูเรื่อยๆ นี้ เรื่องราวนี้จะขยายออกในนี้ๆ จึงเรียกว่ามหาเหตุ อยู่ที่จิต เรื่องราวทั้งหมดเกิดขึ้นจากจิต ไม่ได้เกิดขึ้นจากอะไร จิตนี้ไปวาดภาพหลอกตัวเองไปเรื่อยๆ เราไม่รู้ว่ามีนวดภาพหนา ดูจิตนั้นแหละต่อไปมันก็รู้อเอง ภาพของจิต ตัวของจิตก็รู้อเอง ไม่มีอะไรพิสดารยิ่งกว่าใจ ใจนี้พิสดารมาก เพราะฉะนั้นจึงว่าไม่มีใครเหมือนองค์ศาสดาที่สอนโลกมานี้เลย สอนได้อย่างถูกต้องแม่นยำทีเดียว จ่อเข้าไปหาจิตนี้ คือมหาเหตุ ความเกิด ความตาย ความทุกข์ความทรมานอะไรอยู่ในนี้หมด จิตรวมไว้หมดเลย

อย่างที่ท่านว่าโลกสูญหมด นั้นเป็นยังไง คือไม่มีในหัวใจเลย ว่างไปหมดเลย ทั้งๆ ที่โลกก็มีอยู่อย่างนี้ ก็คือใจไปหมายว่าสิ่งนั้นมีสิ่งนี้ มี เวลาใจทำตัวของตัวให้ละเอียดลงไปแล้ว มันก็ลบล้างตัวของมันเองนั้นแหละ สิ่งเหล่านั้นเขาก็มีอยู่ตามเดิม ต้นไม้ ภูเขา ดินฟ้า อากาศ มีอยู่ตามเดิม จิตเปลี่ยนแปลงตัวเองไปในอาการต่างๆ เวลาเข้าไปดูจิตแล้วจะเห็นเรื่องของตัวอย่างนั้น ถ้าไม่ได้ดูจิตไม่เห็นเรื่องเหล่านี้ มีแต่ยุ่งตลอดเวลา คือจิตไปยุ่งกับเขาต่างหาก เขาไม่ได้มายุ่งนะ อะไรก็เป็นอันนั้นอยู่อย่างนั้น ทีนี้ว่าโลกนี้สูญก็คือว่าจิตนี้มันว้างในตัวเองไปหมด ไม่เกี่ยวข้องกับสิ่งใดเลย เลยว่าง นี่คำว่าโลกสูญเปล่า โลกเขาไม่ได้สูญ เป็นตามความจริงของเขาอย่างนั้น ตามความจริงของจิตหากว้างในตัวเอง เป็นโลกสูญ นั้นเป็นความจริงคนละอย่าง

เรื่องภาวนา เอ้า ว่าไปซิ ลองภูมิหลวงตาบัวดูซิ ที่เทศน์ว้อกๆ มา ๖ ปีเต็มแล้วนะ เออ มาลองภูมิหลวงตาบัวดู ท่านทั้งหลายมีภูมิทางด้านจิตตภาวนา เออ มาลองดูจะเป็นยังไง จะรู้กันตอนนี้ละนะ อันนี้พูดออกได้เฉพาะที่เขามาเกี่ยวข้องกับอะไรก็พูดเฉพาะเท่านั้นๆ ที่ว่าเหล่านี้มาเกี่ยวข้องกับพูดอย่างนี้ให้ฟัง เอ้า เกี่ยวข้องอะไรมาอีก นั้นฟังซินะ

จิตเวลาได้เปิดออกแล้วมันมีอะไรมาปิดบัง พูดตรงๆ อย่างนี้แหละมันจวนจะตายแล้วนี่นะ ไม่มีอะไรมาผ่านเลย แม้เม็ดหินเม็ดทรายไม่มี เป็นสมมุติทั้งหมด จิตที่นอกจาก

สมมุติไปแล้วจะไม่มีสิ่งนี้เกี่ยวข้อง สามแดนโลกธาตุไม่มีเลยในจิต จึงเรียกว่าจิตเป็นวิมุติ จิตหลุดพ้นแล้วจากสมมุติทั้งหมด ตั้งแต่หยาบถึงละเอียดสุด หหมด ไม่มีอะไรภายในจิต นั้น ละท่านว่าจิตว่าง จิตบริสุทธิ์ เป็นอย่างนั้น ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องเลย แต่ก่อนเป็นมหาเหตุอยู่ในนั้นหมด ปราบลงไปได้หมด สิ่งที่ก่อกวนที่สุดมหาเหตุก็คือกิเลส ธรรมก็เป็นมหาเหตุ ฝ่ายดับฝ่ายระงับ น้ำดับไฟ ระงับลงไปจนกระทั่งหมดโดยสิ้นเชิงแล้ว โลกที่ว่าจิตไปวาดนั้น วาดนี้หุดตัวเข้ามาหมด เขาก็มีอยู่อย่างนั้นละโลกแต่ไม่ไปยุ่งกับเขา

เหมือนเวลาเรานอนหลับสนิท อะไรมีเวลาหลับสนิท อะไรก็มีอยู่อย่างนั้นแหละ เสื่อ หมอน ทุกสิ่งทุกอย่างมีอยู่ตามปกติ แต่เวลาจิตหลับสนิทเป็นยังงี้ มีเขามิเรา มีตนมีตัว มีสัตว์มีบุคคลมีอะไรที่ไหน ไม่มี ไม่มีหวังใยอะไรทั้งนั้นเวลาหลับสนิท แต่ถ้าไม่สนิทก็เป็นอีกอย่างหนึ่ง อย่างฝันอย่างนี้ ถ้าหลับสนิทแล้วเป็นอย่างนั้นละ ไม่มีอะไรเคลื่อนไหวเลย พอตื่นขึ้นมาก็รู้ว่า โห เมื่อคืนนั้นนอนหลับดีเหลือเกิน เป็นอย่างนั้นละ นี่เราเทียบหลับสนิทเฉย ๆ นะ กับจิตที่บริสุทธิ์สุดส่วนแล้วปล่อยวางโดยสิ้นเชิงแล้ว ดับสนิทอย่างนั้น มันต่างกันที่ว่า หลับสนิทของคนมีกิเลส จิตนั้นดับสนิทของผู้สิ้นกิเลส มันต่างกันอย่างนี้ละ

เราจึงสอนอยากให้ภาวนา พุทธศาสนาจะเด่นขึ้นที่หัวใจของผู้ภาวนานะ ในคัมภีร์ไบเบิลในที่ไหนจะพรรณนาสักเท่าไรก็ไม่สิ้นสุด มาสิ้นสุดที่หัวใจนี้ มหาเหตุก็สิ้นสุดลงที่นี้ มหาเหตุทั้งปวงหมดก็สิ้นสุดลงที่นี้ ไม่ได้สิ้นสุดลงที่ไหน ใจจึงพิสดารมากทีเดียว ไม่มีอะไรเกินใจแหละ เรื่องความพิสดารอยู่กับใจทั้งหมด เพราะฉะนั้นจึงให้จ่อเข้าไปดูที่จิตตภาวนา จะแสดงขึ้นตามนิสัยของตน ๆ และกำลังของตัวเองนั้นแหละ จะแสดงขึ้นที่นั่น ก็มีเท่านั้นแล้วมีอะไรอีกล่ะ

ผู้กำกับ คนที่สาม ครับ

หลังจากที่ลูกนั่งแล้ว จิตรวมแล้ว แต่ไม่มีอะไรเกิดขึ้น จะไม่คิด ไม่ปรุงแต่งอะไรเลย จะอยู่อย่างนั้นเป็นนาน ๆ แต่ละครึ่ง ลูกอยากรู้ว่าลูกควรจะทำอย่างไรต่อไปอีก ลูกขอกราบเรียนหลวงปู่เท่านั้น ขอหลวงปู่เมตตาลูกด้วย (จาก อเมริกา)

หลวงตา เบื้องต้นทำภาวนายังงี้(คงภาวนาพุทโธแหละครับ) กำหนดพุทโธแล้วเป็นยังงี้ เอ้าว่าซิ (นั่งแล้วจิตรวมแต่ไม่มีอะไรเกิดขึ้น ไม่คิดไม่ปรุงแต่งอะไรเลย จะอยู่อย่างนั้นนาน ๆ ในแต่ละครึ่ง) เออ ถูกต้อง (แล้วเขาจะทำยังงี้ต่อไปครับ) ให้ทำอย่างนั้นแหละ ต่อมาถ้ามันมีความสงบ ความสงบของจิตเรียกว่าความค่อยอึมอารมณ์ของจิต คือจิตนี้หิวโหยตลอด อยากนั้นอยากนี้อยากตลอดเวลา มีอะไร ๆ ก็ไม่พอ ความอยากของจิตนี้ท่วมท้นไปเลย ได้มากเท่าไรยิ่งอยากมาก ๆ นี้คือกิเลส อารมณ์อันนี้เรียกว่ากิเลส วัตถุ

ทั้งหลายเป็นวัตถุที่จะให้จิตไปพาดพิงไปวาดภาพขึ้นให้เกิดอารมณ์มากขึ้น ได้มากเท่าไรๆ ไม่พอๆ นี่คืออารมณ์ของจิต

ที่นี้พอจิตสงบ อารมณ์เหล่านี้ความทิวโหยเหล่านี้จะสงบตัวลงๆ นี้เรียกว่าจิตอิม อารมณ์ไม่ยอกคิดอยากพูดอะไร นั้นละให้ออกทางด้านปัญญา พิจารณาธาตุอัญชัญ ดั่ง พระพุทธเจ้ามอบงานให้พระ เกสา โลมา นขา ทันทา ตโจ ที่นี้จะรื้อภหรือชาติจะรื้อตรงนี้ นะ เอาอันนี้งานอันนี้งานรื้อภหรือชาติของตัวเอง ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยนะ เกสา โลมา นขา ทันทา ตโจ นี่ละงานรื้อภหรือชาติ จับตัวนี้เข้าไปแล้วมันจะค่อยกระจายเหมือนไฟได้เชื้อ เชื้อมีอยู่ที่ไหนไฟจะลุกลามไปๆ เรื่อยๆ หยาบละเอียดเผาไหม้ไปได้ ส่วนไหนๆ จะรู้ได้ เห็นได้ไปเรื่อย ลบล้างกันไปเรื่อย ปล่อยวางกันไปเรื่อย ให้ใช้ทางปัญญา สมาธิคือความ สงบใจ ความสงบใจนี้ถ้าไม่มีปัญญามาแผ่ก็นับว่าเลิศว่าเลอในตัวเอง จนติดสมาธิ ประหนึ่งว่านิพพานอยู่ในสมาธิ

นี่เป็นแล้วนะ ไม่ใช่มาพูดเฉยๆ เวลาจิตสงบเต็มที่อิมตัวเต็มที่แล้ว ไม่ยอกคิด อยากรุงอะไร ยุ่งกวนใจ แต่ก่อนไม่ได้คิดไม่ได้มันจะตาย ตืดตัน ที่นี้เวลาจิตอิมอารมณ์ ด้วยการภาวนา แล้วสงบตัวเข้ามาๆ ที่นี้ไม่ยอกคิดอยากปรุง ความคิดปรุงยิบๆ แยะๆ กวนใจทั้งนั้น อยู่แนวอันเดียวเลยที่นี้ รู้แนวอยู่อันเดียว สุดท้ายเลยเหมาอันนั้นว่าจะ เป็นพระนิพพาน นั้น มีอันเดียวเท่านั้นละ เอกจิตเอกธรรม เรียกว่าจิตอิมอารมณ์เต็มที่ นี่ละจิต อิมอารมณ์เต็มที่แล้วไม่สนใจกับอารมณ์อะไร ที่นี้ให้พาพิจารณาแยกธาตุแยกอัญชัญ ดูผสม ขน เล็บ ฟัน หนัง เนื้อ เอ็น กระดูก ตับไตไส้พุงภายในภายนอกของตัวเองและของผู้อื่น หรือสัตว์ใดก็ตาม พิจารณาเป็น อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา อสุภะอสุภังป่าช้าผีดิบ พิจารณาดู ในกายของตัวเองนี้ ที่นี้ปัญญาจะขยายตัวออก

ความรู้ทางด้านปัญญาจะเฉียบแหลมมาก สมาธิที่ว่าเลิศเลอในเบื้องต้นที่ไม่เคย ออกพิจารณานั้น จะกลายเป็นมูตรเป็นคูไปนะ คือต่ำกว่ากันขนาดนั้นละ ปัญญาที่แหลม คมเข้าไปเรื่อยๆ จิตจึงได้ตีมทางด้านปัญญา ให้ใช้ปัญญาบ้างนะ ถ้าใช้ปัญญาจิตจะเบิก กว้างออกไปเรื่อยๆ จิตอิมอารมณ์นั้นละเป็นทางที่จะก้าวเดินทางด้านปัญญา พิจารณาแยก ธาตุแยกอัญชัญตามสัตตามส่วนของมันเป็นอย่างงี้ๆ เวลาจิตทิวโหยอารมณ์พาพิจารณา นี้ มันเกลโลลออกไปข้างนอกเสีย เลยเป็นสัญญาอารมณ์ เป็นสมุทัยเป็นกิเลสไปเสีย เพราะฉะนั้นท่านจึงสอน เวลาจิตมีความสงบแล้วให้พิจารณาทางด้านปัญญา

ท่านสอนพระท่านว่า สมาธิปริภาวิตา ปญญา มหปผลา โหติ มหานิสสา ปัญญา เมื่อมีสมาธิหนุนหลังแล้วย่อมเดินได้คล่องตัว แต่ทางปริยัติท่านว่า ปัญญาอันสมาธิอบรม

แล้ว ย่อมมีผลมากมีอานิสงส์มาก ท่านพูดกว้าง ๆ แต่ผู้ปฏิบัติจะมารู้ตัวเอง สรุปลงมาแล้ว ก็เรียกว่า เมื่อมีสมาธิหนุนแล้วปัญญาเดินได้คล่องตัว ไปอย่างนั้นเลย ศิลเป็นเครื่องอบรม จิตให้มีความสงบ ไม่ระแคะระคายในศีลของตนว่าต่างพร้อยหรือขาดทะเลอุปการใด จิตก็ไม่มีอารมณ์ระแคะระคาย แล้วภาวนาก็สงบได้ง่าย เวลาสงบแล้ว จิตนี้สงบเข้าไป ๆ ก็อ้อม อารมณ์ พออ้อมอารมณ์แล้วพาคิดทางด้านปัญญาก็คิด แยกธาตุแยกชั้นธ์ เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ จะทำให้เป็นสมณะก็ได้ คือสงบด้วยการพิจารณา เกสา ในจุดเดียว โลมา ผม ขน เล็บ ฟัน จะพิจารณาอะไรก็ตาม หรือเอาคำใดบริกรรมก็ตาม เป็นอารมณ์แห่งความสงบได้

ที่นี้เวลาจิตมีความสงบแล้ว เอาอันนี้แยกออกเป็นด้านปัญญาทางวิปัสสนาก็ได้ นั้น มันออกไปเรื่อย ๆ จากนั้นก็เป็นปัญญาไปเรื่อยแหละ อาการทั้งหมด เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ นี้กลายเป็นหินลับปัญญาไปเรื่อย ๆ แต่ก่อนเป็นหินลับจิตให้สงบ เบื้องต้นให้สงบ กล่อมจิตให้สงบ ต่อไปก็เป็นหินลับปัญญาไป ให้พิจารณาทางด้านปัญญา พากันเข้าใจนะ เรื่องปัญญา ออกทางปัญญาเป็นอย่างนี้ ออกทางปัญญานี้กว้างขวางมาก สมาธิมีแต่รวมตัว เข้า ๆ ไม่กว้างขวางมากนัก แต่ทางด้านปัญญานี้กว้างขวาง ออกไปเท่าไรยิ่งแตกกระจาย กระจาย แตกไปเรื่อย ๆ เรื่องปัญญา พิสดารมากทีเดียว ให้พิจารณาทางด้านปัญญาแยก ธาตุแยกชั้นธ์ ป่าช้าผีดิบ

ท่านสอนให้ไปเยี่ยมป่าช้า คือดูป่าช้าตัวเองไม่เห็น เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ คือ ร่างกายมันแตกมันเน่า มันยังไม่แตกมันก็เน่า มันก็เป็นของมันอยู่ภายใน นี้เรียกว่าป่าช้าผีดิบผีสด เราพิจารณานี้ไม่เห็น ท่านจึงสอนให้ไปเยี่ยมป่าช้า ให้ไปดูโน้นแล้วเทียบเข้ามา ภายใน พอได้หลักได้เกณฑ์แล้วป่าช้าภายนอกก็ไม่จำเป็น ดูป่าช้าภายในกระจายไปหมด นั้นเรียกว่าปัญญา ก็มีเท่านั้นละ พูดย่อ ๆ ๆ ไปเสียก่อน แล้วมีอะไรอีกล่ะ

ผู้กำกับ คนที่สี่ ครับ

กราบเท้าพ่อแม่ครูอาจารย์ที่เคารพ กระผมปฏิบัติธรรมโดยการเฝ้ามองดูความเป็นไปของจิต จิตใจก็มีความเข้าใจตัวเองตามลำดับ แต่เมื่อจะให้จิตหยุดคิดกลับทำไม่ได้ จึงขอกราบเท้าเรียนถาม จะหยุดสภาวะการคิดของจิตควรจะทำอย่างไรดีขอรับ (จาก สุรยุทธ)

หลวงตา ให้บริกรรมซึ่งเป็นความคิดอันหนึ่ง เพื่อระงับความคิดอันหนึ่ง เข้าใจไหม ความคิดอันหนึ่งเป็นความคิดของกิเลส ความคิดอันหนึ่งเป็นความคิดของธรรม เช่น พุท ุโธ หรือคำบริกรรมคำใดก็ตาม นี้เป็นความคิดเหมือนกัน เป็นสังขารเหมือนกัน แต่เป็น

สังขารฝ่ายธรรม ระวังสังขารฝ่ายกิเลสได้ ให้เอานี้ละระวังความคิดปรุง เขาบอกคิดปรุง ไม่ใช่เธอ (เขาบอกเขาปฏิบัติธรรม ฝ้ามองดูความเป็นไปของจิต จิตใจก็มีความเข้าใจตัวเองตามลำดับ แต่เมื่อจะให้จิตหยุดคิดกลับทำไม่ได้) นั่นละมันคิด คือทำไม่ได้มันก็คิดของมันไปเรื่อย ห้ามมันไม่ได้ เพราะฉะนั้นจึงเอาความคิดทางด้านธรรมะตีเข้าไปตรงนั้น ให้คิดแต่คำบริกรรมคำเดียว ไม่ต้องคิดคำอื่น เช่น พุทโธ ก็ได้ ัมโม หรือสังโฆ อะไรก็ได้ ให้คิดคำเดียว ติดกัน ๆ ตลอดไปเลย ทับความคิดที่มันหยุดไม่ได้มันนั่นแหละ ให้เอาความคิดนี้ทับมัน เดี่ยวมันก็สงบเองความคิดอันนั้น ความคิดของธรรมะจับแล้วเป็นความสงบ ความคิดของกิเลสเป็นความฟุ้งซ่านรำคาญ ให้เอาความคิดของธรรมะจับเข้าไป มีเท่านั้น ละ แล้วมันสงบเอง

ผู้กำกับ คนที่ห้า ครับ

กระผมได้ฝึกปฏิบัติมานานพอสมควรแต่ไม่ได้เข้มข้นมากนัก จะเน้นไปในด้านการพิจารณาภาวะจิตเป็นหลัก เช่น ขณะขับรถอยู่แล้วมีคันอื่นแซง ก็จะมองดูจิตตัวเองว่า กระเพื่อมขึ้นด้วยอารมณ์โทสะหรือไม่ บางครั้งก็กำหนดทัน บางทีก็ไม่ทัน ส่วนการปฏิบัติด้านสมณะนั้นจะนั่งเป็นหลัก และกำหนดอานาปานสติตลอดเวลาที่มีโอกาส มาช่วงหลัง ๆ มีรู้สึกว่าการกำหนดลมหายใจเข้า-ออกนั้นทำให้มีสติควบคุม กาย และวาจามากขึ้น เกิดความสบายใจมากกว่าแต่ก่อนมาก แต่ที่เจอปัญหาตอนนี้คือ อารมณ์โทสะ จะมาเร็ว และจะหยุดหงิด อยากขอคำแนะนำจากหลวงตาว่า จะอบรมจิตอย่างไรดี ไม่ให้จิตหยุดหงิดรำคาญ อยากให้จิตสงบ ไม่อยากโกรธใคร อยากจะให้จิตของตัวเองเป็นอย่างแผ่นดิน ชิม ชับทุกอย่างได้โดยไม่กระเทือน

กราบนมัสการถามหลวงพ่อด้วยความเคารพ ขอหลวงพ่อช่วยชี้ทางให้คนโง่อย่างผมด้วยครับ (จาก ณีรัฐุฒิ)

หลวงตา ให้ภาวนาอารมณ์สงบเข้าให้มาก พอจิตมีความสงบบ้างแล้วจิตจะค่อยละเอียดเข้าไป โทสะจึงปรากฏได้ง่าย ทั้ง ๆ ที่แต่ก่อนโทสะมันมีอยู่แล้วแต่ไม่รู้ เพราะมันมากต่อมากทับเอาจนจะตายว้างนั่นแหละ ทีนี้พอจิตมีความสงบละเอียดเข้าไป โทสะยับขึ้นมามันก็รู้ จึงมาว่าโทสะนี้เกิดได้ง่าย ความจริงสติดีขึ้น เข้าใจ เท่านั้นละ เอา ทำใจให้สงบมากเข้า โทสะมีก็ให้รู้ว่ามี

ผู้กำกับ คนสุดท้าย ครับ

ทางวัดอนุญาตให้ผู้หนึ่งผู้ใดบริจาคเป็นเจ้าของภาพก่อสร้างสิ่งหนึ่งให้แก่วัด ผู้ที่เป็นเจ้าภาพต้องการทำบุญแต่เพียงผู้เดียว โดยมีได้บอกบุญผู้อื่น หรือไม่ยินยอมให้ผู้อื่นร่วม

ทำบุญด้วย โดยมีเหตุผลว่าไม่เหมาะสม ถ้าครูบาอาจารย์ทราบจะตำหนิเอาได้ อยากทราบว่าการกระทำเช่นนี้จะเป็นการปิดกั้นบุญของผู้ที่ต้องการร่วมบุญด้วยจิตศรัทธาหรือไม่

หลวงตา จะว่าก็ติดกันก็ได้ ถ้าไม่ติดกันก็เปิดทางให้เขาทำซิ เขาก็อยากได้บุญเหมือนเรา ไปกีดกันเขาทำไมทางบุญด้วยกัน มันก็เท่านั้นเอง คนทำบุญต้องมีจิตใจอันกว้างขวาง ไม่คับแคบตีบตัน ถ้าคับแคบตีบตันกิเลสจะเข้าแทรกอยู่ในนั้นแหละ (เป็นการไม่เหมาะสมไม่ตีไช้ใหม่ครับ) ไม่เหมาะสมแหละ กีดกันยังงีทางบุญ ใครก็อยากได้บุญ ให้เขาทำไปซิ เอ้า มาใครจะมาทำบุญกับหลวงตาบ๊ว มีล้านเอามาเลย หลวงตาบ๊วจะเปิดกว้างรับหมดเลยตลอด ไม่คับแคบละ เท่านั้นแหละแก๊กัน (ต้องให้เขาเปิดทางบุญ ให้ร่วมสามัคคีกันได้เต็มที่) เออ ใครทำมากทำน้อยก็เป็นของตัวเองๆ ถึงจะรวมกันทำก็ตาม ส่วนของใครของเรานั้นหากเป็นสัดเป็นส่วนของมันอยู่ในนั้นแหละ อะไรที่จะเสมอภาคยิ่งกว่าธรรม ธรรมไม่เอียง

ผู้กำกับ แล้วเหตุผลที่เขาอ้างว่า โอ๊ย ไม่ได้หรอกเดี๋ยวครูบาอาจารย์จะตำหนิ คล้ายกับว่าครูบาอาจารย์มอบให้เขาทำบุญสิ่งนี้ เขาถึงไม่ยอมให้คนอื่นร่วมบุญ

หลวงตา กลัวครูบาอาจารย์จะตำหนิฉันหรือ ลองเอามาให้หลวงตาบ๊วดูซิหลวงตาบ๊วจะตำหนิไหม เอามาลองดูซิให้มันเห็นพยานกันนี้ หลวงตาบ๊วจะตำหนิไหม ถ้าตำหนิก็มีแต่น้อยไปเท่านั้นเอง มันก็อย่างนั้นจะว่าไง ตำหนิอย่างอื่นไม่เอาละ นี่น้อยไป ไปเอามาอีก จะว่างั้น เหมือนทองคำเข้าคลังหลวงไม่ตำหนิ เอ้า เอามาเลย มาเท่าไรเอามาเถอะ ยกทองคำเป็นตันเลย หลวงตาบ๊วจะเอาหมดแหละ มีอะไรว่าไป (จบแล้วครับ) วันนี้แก้แต่ปัญหาที่พอแล้วนะ จะแก้โมงแล้ว

เราพูดถึงเรื่องภาวณาให้ท่านทั้งหลายได้ฟังทุกคนๆ นะ ให้เอาไปพิจารณานะ จิตเป็นมหาเหตุ จะเบิกกว้างออกนี่นะ เบิกออก จากนี้มันจะกว้างขวางออกไป ทุกสิ่งทุกอย่างจะละเอียดลออ กว้างขวางเรื่อยๆ จิตนี้สำคัญมากทีเดียว พุทธศาสนาจึงสอนลงที่จุดที่แม่นยำที่สุดเลย ลงจุดนี้จะกระจายไปหมดเลย อย่างอื่นไม่กระจาย

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz